



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1200/2025
25.09.2025.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Дијане Јанковић, Милене Рашић, Александра Степановића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Секулића, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К.бр.1581/22 од 24.09.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр.977/24 од 19.03.2025.године, у седници већа одржаној дана 25.09.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Секулића, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К.бр.1581/22 од 24.09.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр.977/24 од 19.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К.бр.1581/22 од 24.09.2024.године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, у коју казну му је урачунато време проведено на задржавању од 05.07.2022. године до 06.07.2022. године.

Истом пресудом на основу члана 89а КЗ према окривљеном АА је изречена мера безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеном ББ, ЈМБГ ..., од оца ВВ, рођене ... године у ..., са пребивалиштем у ..., улица ..., као и посеђивање места становања оштећене ББ, на удаљености мањој од 50 метара. Суд је одредио трајање наведене мере у трајању од три године, рачунајући од дана правноснажности одлуке, с тим да се време проведено у затвору, односно у здравственој установи у којој је извршена мера безбедности не урачунава у време трајања ове мере. На основу члана 258. став 4. ЗКП оштећена ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак. На основу члана 264. став 4. ЗКП окривљени АА је ослобођен

од дужности да накнади трошкове кривичног поступка, тако да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 бр.977/24 од 19.03.2025.године усвојена је жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Секулића, па је преиначена пресуда Другог основног суда у Београду К.бр.1581/22 од 24.09.2024. године само у погледу одлуке о кривичној санкцији и то тако што је Виши суд у Београду окривљеног АА, због кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. Кривичног Законика, осудио на казну затвора у трајању од једне године, коју ће издржавати у просторијама у којима станује у ..., ул. ..., уз примену електронског надзора, у коју казну је урачунато време проведено на задржавању од 05.07.2022 године до 06.07.2022.године, те окривљени не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним Законом који уређује извршење кривичних санкција, а ако окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самостално напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора, док је у непреиначеном делу пресуда Другог основног суда у Београду К.бр.1581/22 од 24.09.2024 године, остала неизмењена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Никола Секулић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или да укине наведене пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Секулића је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац истиче да се у радњама окривљеног не стичу сви битни елементи кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. КЗ. Свој став бранилац образлаже наводима да у чињеничном опису није наведено да је било физичког контакта између окривљеног и оштећене, већ из описаних радњи само произилази егзибиционистичко понашање окривљеног, што не представља недозвољену полну радњу из члана 182. став 1. КЗ, из разлога што наведено кривично дело подразумева активни облик полних радњи, односно да учинилац полну радњу врши на телу жртве. У конкретном случају тога није било, већ су оштећена и окривљени све време били обучени, окривљени је покушао да је пољуби у уста, али није лежао својим телом преко њеног тела, већ је онанисао испред оштећене, али је није додиривао, што значи

да радње окривљеног нису предузете са намером задовољења сексуалног нагона, нити су ушле у сферу које би представљале радње кривичног дела силовање из члана 178. став 1. КЗ. По оцени браниоца, све што не представља пенетрацију мушког полног органа, а има сексуални карактер собзиром на своју усмереност, нема довољне елементе недозвољених полних радњи.

Одредбом члана 178. став 1. КЗ је прописано да ко принуди другог на обљубу или са њом изједначен чин употребом силе или претњом да ће непосредно напасти на живот или тело тог или њему блиског лица, казниће се затвором од пет до дванаест година.

Одредбом члана 182. став 1. КЗ је прописано да ко под условима из члана 178. став 1. КЗ изврши неку другу полну радњу, казниће се новчаном казном или затвором до три године.

Изреком пресуде Другог основног суда у Београду К.бр.1581/22 од 24.09.2024. године окривљени АА је оглашен кривим да је дана 04.07.2022. године у Београду, у улици ..., ГО ..., у стању урачунљивости, свестан свога дела чије је извршење хтео и свестан забрањености истога, употребом силе принудио малолетну оштећену ББ да над њом изврши неку другу полну радњу, на тај начин што је претходног дана изнајмио стан малолетној оштећеној ББ и њеном дечку ГГ, на горе наведеној адреси, да би затим искористио тренутак када се дечко оштећене налазио на послу, уз изговор да је потребно да им донесе усисивач за стан, дошао у стан и након што је на кратко изашао, како би претходном станару вратио депозит и узео кључеве од тог стана, вратио се у стан и док је оштећена ББ седела на кревету, пришао и покушао да је пољуби у уста, нагнуо се ка њој и кренуо рукама да је додирује по телу и то прво руком по рамену, као и по грудима, док је оштећена покушавала да се одбрани и том приликом му упутила речи: "немојте, можете да ми деда будете", на шта јој је окривљени одговорио; "не бој се, неће ништа бити, што си се уплашила", да би јој потом поцепао мајицу, а затим ставио своју руку између њених ногу, те поново кренуо да је додирује по телу, покушавајући при томе да је пољуби, док је оштећена покушавала да склони главу од њега и викала да то не ради, окривљени јој је руком враћао главу ка себи и говорио "неће ништа бити, немој да се бојиш", да би затим скинуо бермуде и гаће, ставио руку на свој полни орган и једном руком онанисао, док ју је другом руком додиривао по телу и поново јој ставио руку у међуножје, да би након што је отишао до кухиње да опере руке, вратио се у собу и сео на кревет поред оштећене и наставио да је додирује и привлачи ка себи, док је она покушавала да се одмакне од њега, да би се потом окривљени преместио на фотељу и питао је да ли је већ имала сексуални однос, када је то било и да ли се некада љубила, а потом јој запретио да ће њу и дечка избацити из стана, уколико не пристане да има секс са њим и ако не пристане да оде код њега у стан, да би након тога устао и на вратима јој упутуио речи: "извини, ако сам урадио нешто лоше", а затим изашао из стана, чиме је извршио кривично дело Недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. Кривичног законика.

Имајући у виду наведено, по оцени овог суда, из изреке правноснажне пресуде Другог основног суда у Београду К.бр.1581/22 од 24.09.2024.године јасно произилазе сва законска обележја кривичног дела Недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у

вези члана 178. став 1. Кривичног законика и то како објективна која се односе на предузете радње окривљеног односно да је окривљени на описани начин употребом силе принудио малолетну оштећену ББ да над њом изврши неку другу полну радњу, тако и субјективна обележја односно да је окривљени дело извршио у стању урачунљивости, био свестан свога дела чије је извршење хтео и свестан забрањености истога.

Самим тим, наводи изложени у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се истиче да опис радње извршења предметног кривичног дела не садржи све елементе кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. КЗ, односно да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени су неоснованим.

У осталом делу захтева бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости. Међутим, наведену повреду бранилац окривљеног образлаже наводима да казна затвора у трајању од годину дана у кућним условима може представљати проблем за здравље окривљеног, јер готово свакодневно мора да иде код лекара, а време за које може напустити просторије у којима станује је прекратко да би завршио све своје обавезе. Поред тога, бранилац је истакао да је окривљени болестан човек, стар осамдесетдве године, дијабетичар и тежак срчани болесник. На овај начин, бранилац окривљеног суштински указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како повреда закона из члана 441. став 1. ЗКП не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то се Врховни суд у разматрање и оцену изнетих навода, није ни упуштао.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић